

SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová
Šťastně
zmařená svatba

DANI COLLINSOVÁ

ŠŤASTNĚ ZMAŘENÁ
SVATBA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

možná to znáte: takový ten protivný pocit, když na něco přijdete (a nemusí to být vůbec nějaká pikantérie), a nutně potřebujete se někomu svěřit. No, já mám tu možnost teď.

Už párkrát jsem uvažoval nad tím, podle čeho autorky vymýšlejí hrdinům jména. No a tento měsíc jsem „odhalil“ Annii Westovou v knize Toskánsko plné vášně. Hlavní hrdina se jmenuje Cesare, což je samozřejmě jenom poitalštině podoba latinského slova Caesar. A hlavní hrdinka je Ida. A víte, který svátek se stal pro Gaia Iulia Caesara osudným? Byly to březnové idy (kdy byl zavražděn). To nemůže být náhoda! Annie si určitě vzpomněla na hodiny dějepisu, z Caesara udělala Cesareho a z osudných id osudovou Idu...

Jak by řekl Sherlock Holmes: „Je to prosté, milý Watsoně.“

Dobře, to je jedna vyřešená záhada, další se ale řeší (nebo naopak) zaplétají v příbězích Šťastně zmařená svatba, Party u milionáře, Prince jsem nechtěla! a Nikdy na ni nezapomněl, které jsou pokračováním příběhů, jež vyšly už dříve. Nebo kterými naopak nové minisérie začínají.

Tak Vám přeji:

Co nejlepší odhalování záhad!

Co nej příjemnější čtení o lásce!!

Tu nejúžasnější lásku!!!

S láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

**ŠŤASTNĚ ZMAŘENÁ
SVATBA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Wedding Night with the Wrong Billionaire

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Dani Collins

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-131-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-132-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-133-9 (PDF)

PROLOG

Červen, Niagara-on-the-Lake, současnost...

Měl to být nejšťastnější den jejího života, ale Eden Bellamyová šťastná nebyla.

Ale *měla by být*. Její nastávající byl spolehlivý muž pevných zásad, přesně jako její táta. To manželství zachrání tátovu firmu. Dělal si s tím hlavu už celý ten rok od jeho smrti, takže by měla být nadšená, že se konečně všechno vyřeší.

Předstírala, že je šťastná. Usmívala se, když si máma utírala zaslzené oči a přála si, aby to mohl vidět táta.

„Já taky, mami. Běž si sednout.“ *Už aby to bylo za mnou.*

Matka odpěchala dolů a Eden by za ní nejradši natáhla ruce, jako dítě, když ho první den nechají samotné ve školce. *Počkej. Neopouštěj mě. Zachraň mě.*

Svatební koordinátorka jí připevnila k výstřihu šatů maličký mikrofon a pokusila se jí stáhnout závoj přes obličej, ale Eden ji zastavila.

„Musím vidět na schody.“

Už tak měla nervy na pochodu, bála se, že na schodech klopýtne. Micah by ovšem nedopustil, aby spadla.

Její poloviční bratr zastupoval při obřadu otce. S obvyklým nehnutým výrazem ve tváři postával u otevřených dveří a sledoval Quinn, Edeninu svědkyni, jak pobízí malou dívenku s košíčkem okvětních lístků, aby

vzala za ruku Edeninu -náctiletou sestřenicí a aby se posunuly k prvnímu schodu, odkud vykročí dolů k trávniku.

„Připravená?“ podívala se na ni svatební koordinátorka.

„Funguje to?“ zeptala se Eden do mikrofonu a uslyšela svůj vlastní hlas z reproduktorů venku.

Koordinátorka se s potěšeným úsměvem vzdálila. O pár vteřin později umkla hudba a dav hostů dole ztichl.

Eden se žaludek stáhl ještě víc. Přepadl ji děsivý pocit, že dělá obrovskou chybu.

On tě nechce, zakřičela sama na sebe v duchu, stejně jako když ležela v noci na posteli s očima dokořán. Stejně jako každou noc, už celé měsíce.

Pokusila se zopakovat si všechny důvody, proč dává smysl vzít si Huntera Waverlyho, ale myšlenky jí pořád utíkaly k tomu druhému muži, k tomu, který nejspíš sotva registroval, že existuje. Teď stál Hunterovi po boku.

Jak je možné, že to, že ho tu uvidí, je jediná věc, na niž se dnes těší? Bude stát poblíž Remyho Sylvaina, až bude odříkávat svůj svatební slib jinému muži. *A jemu to bude úplně jedno.*

Micah jí nabídl rámě.

Zavěsila se do něj a v očích ji zaštípaly slzy. Venku se ozvaly první tóny harfy a vyzvaly ji, aby překročila práh do nového života. Srdce jí bušilo tak hlasitě, že to snad musel ten mikrofon zachytit. V uších jí hučelo. Nohy jako by jí přirostly k podlaze.

Tohle nemůžu udělat, pomyslela si se vzrůstající panikou.

„Ty!“ ozval se jakýsi velmi hlasitý mužský hlas dole.

Následoval ho prosebný ženský hlas. „Tati, ne! Prosím!“

„Co se to ksakru děje?“ Micah vyrazil k zábradlí terasy.

Eden šla za ním a nakoukla dolů na stovky pozvaných

hostů. Všichni upírali oči k pergole, kde stál Hunter se svým svědkem a oddávajícím.

Šedovlasý muž v pomačkaném oblečení šermoval prstem ve vzduchu před Hunterem, zatímco ho dívka, nejspíš jeho dcera, tahala za rukáv a prosila ho, aby s ní odešel. Držela nemluvně, tak malé, že mu ještě musela podepírat hlavičku. Starý muž ji setřásl a pokračoval ve slovním útoku.

„Tati!“ zaúpěla ta mladá žena. „On to nevěděl. Chápeš? Já mu to neřekla.“

Po ohromené pauze a napjaté výměně názorů mezi otcem a dcerou zaburácel Hunterův hlas. „Je to pravda?“

Edenin mozek se konečně probral a jí došlo, co se to vlastně děje. Ten starý pán tvrdí, že to miminko je *Hunterovo!* Málem se pod ní podlomily nohy.

Hunter si vytrhl mikrofon z klopky a podal ho jednomu z pomocníků.

V tu chvíli si Eden uvědomila, že se na ni Remy dívá.

Měl na sobě stejný oblek jako ostatní ženichovi kamarádi, ale na něm vypadal o hodně líp. Ta bílá košile a vínová vesta se zlatým vyšíváním mu vysloveně slušely.

Jestli byl nějaký muž schopný vypadat elegantně, a přitom neztratit absolutně nic ze své mužnosti, byl to právě Remy Sylvain. Za všech okolností. Byl čerstvě ostříhaný. Jeho vysoká, urostlá postava se ani nepohnula a v obličeji měl ještě odtažitější a zdvořilejší výraz než jindy.

Zdálo se, že ho vůbec nepřekvapilo, co se stalo, a to Eden zasáhlo jako rána pěstí. Díval se, jak bude reagovat *ona*.

Zařídil to snad on? Měl Micah pravdu? Chce jí Remy zkazit svatbu? Zničit jí život?

Micah vedle ní zamumlal dlouhou řadu nadávek. „Já ho zabiju. Tentokrát ho vážně zabiju.“

Dole v pergole Remy strčil loktem do Huntera a ten

ŠŤASTNĚ ZMAŘENÁ SVATBA

zvedl pohled k ní. V tu chvíli se na ni podívala i ta dívka s miminkem. V Hunterově podmračeném obličejí se jasně zračilo provinění.

Eden cítila, jak ji zaplavuje pocit zahanbení, jak se jí šíří tělem z žaludku až do tváří.

Ta dívka vypadala stejně zděšená. Trhla sebou a utekla.

Edeniny ztuhlé prsty upustily kytici, a ta spadla z terasy dolů. Eden odtrhla oči od Remyho nečitelného obličejí a vrhla se zpátky do lůžkového apartmá.

PRVNÍ KAPITOLA

Paříž, před pěti lety...

Eden málem nechala Quinn jít do Louvru samotnou. Už tam předtím byla a byl vždycky plný lidí. A nejvíc jich bývalo kolem nejslavnějšího obrazu na světě.

Když přijela do Evropy, nebyla pro ni na prvním místě kultura. Jezdila tam navštívit bratra a užít si dovolenou, projet se na lodi, zajít na nákupy, plavat nebo jezdit na snowboardu.

Quinn se podobné věci také líbily, ale nevyrostla v prostředí plném peněz. Stavěla svou budoucnost na vzdělání, na které dosáhla jen díky stipendiu, a snažila se využít každou příležitost něco se naučit.

Eden to respektovala. V určitém ohledu Quinn její neomezené možnosti záviděla. Eden měla budoucnost jasně nalinkovanou. Dokončí studia na ekonomické fakultě, zdědí Bellamy Home & Garden a bude tvrdě pracovat, aby rodinná firma vzkvétala. A udělá to ráda, jen by si někdy potřebovala od toho tlaku trochu odpočinout.

Byly s Quinn nejlepší kamarádky právě proto, že byly ochotné dělat spolu i to, co chtěla dělat jen ta druhá. Ať už to byla práce na nějakém úkolu do školy, procházení butiků nebo snaha zahlédnout obraz, obležený davem obdivovatelů s telefony v ruce. Chtěly prostě být spolu a bavit se přihlouplými vtípkami.

„Myslela jsem, že je větší,“ řekla Quinn, balancující na špičkách.

„Tos nikdy neslyšela, že na velikosti nezáleží?“ ušklibla se Eden.

Za ní se ozvalo pobavené odfrknutí a přimělo ji podívat se přes rameno.

Ten pohled ji připravil o dech. Za ní stál muž v módně prodřených džínsech, semišových kotníkových botách a šedém saku na zelené košili se slunečnicemi. Byla u krku rozhalená, takže byl vidět zlatý řetízek s přívěskem na opálené kůži. Možná nějaký svatý, na ochranu.

Z jeho vysoké postavy sálalo sebevědomí. Široká ramena vypovídala o velké fyzické síle. Sako mělo ohrnuté rukávy, takže byly vidět ty luxusní hodinky na jeho zápěstí. Plné rty rámovala bradka a pohled zpod přivřených víček jako by v ní probudil místa, o nichž ani nevěděla, že je dokáže vnímat.

Cítila, jak jí do tváří stoupá horko a jak se jí krátí dech, ale oči od těch jeho zlatavě hnědých neodvrátila.

„Na věku ovšem záleží,“ zamumlala jí Quinn do ucha.

Eden po ní střítila pohledem, aby mlčela, a oplatila neznámému jeho úsměv. Bylo jí přece devatenáct, dost na to, aby mohla flirtovat s někým, komu je tak pětadvacet. Tohle je Paříž. Tady se to vlastně přímo vyžaduje.

„Mluvíte anglicky?“ zeptala se ho, což nebyl právě typický začátek flirtování, ale kolem nich znělo tolik jazyků, že to byla naprosto logická otázka.

„Jistě. Jsem Kanaďan. Jako vy.“

„Jak víte, že jsem z Kanady?“ naklonila Eden zvědavě hlavu ke straně.

„Vy z Halifaxu vyslovujete ‚r‘ tvrději než piráti.“ Pak kývl směrem ke Quinn. „A vy jste řekla ‚pardon‘ tomu chlapíkovi, co vám do ucha strčil loktem.“

„Ostrov prince Edwarda, když dovolíte,“ opravila ho posměšně Quinn. „Pokusím se dostat trochu blíž,“ dodala a ramenem si začala razit cestu davem.

Eden k muži s úsměvem natáhla ruku. „Eden. Toronto.“

Vypustila při tom druhé „t“, tak jak to obvykle obyvatelé Toronta dělávají.

„Remy. Montreal.“ Vyslovil to s jasným quebeckým přízvukem.

Dívali se jeden druhému do očí a potřásali si rukou, dokud do Eden někdo zezadu nestrčil. Aby udržela rovnováhu, musela udělat krok k Remymu. Rukou se opřela o jednu ze slunečnic na jeho velmi pevné, teplé hrudi. Remy ji chytil za loket.

„Pardon?“ ozvala se suše, aby odvedla pozornost od toho, jak se jí rozklepala kolena. Šimrání v břiše zesílilo a tělem se jí začínalo šířit horko nahoru do prsou a hrdla. Tváře jí nejspíš zrudly, podle toho, jak ji celé brněly teplem.

„V pohodě.“ To pousmání bylo nejkrásnější, jaké kdy viděla, ale v jeho hlase jasně slyšela tu odtažitost, když ji pustil. „Hlídáte tu děti? Nebo jste si vyrazily na výlet na oslavu dokončení školy? Nepřipadáte mi jako batůžkářky.“

On si myslí, že právě vyšla ze školy? „Jezdím sem každý rok, za bratrem.“ Chtěla to říct s klidným nadhledem, ale nejspíš to znělo spíš jako by se chtěla vytažovat. „Má tady byt.“

Spíš by měla říct luxusní mezonet, jedno z jeho několika sídel, vil a střešních apartmá, které vlastnil. A ano, Micah tu v poslední době žil. Zařídil jim let sem a nesmyslně velkorýsý rozpočet, díky kterému mohla vzít s sebou i Quinn. Micah byl pod tou ocelovou vrstvou sladký jako karamel, ale nechtělo se mu postávat někde v butiku a celou věčnost diskutovat o tom, jestli je lepší trávová nebo pistáciová. „Vezmi si obě a později se rozhodneš,“ zněla jeho netrpělivá odpověď na jejich jediném společném výletu na nákupy.

„V září se vracíme na McGillovu univerzitu,“ vysvětlila Eden.

Remy přikývl a při tom si prohlížel její obličej s náznakem nějakého vnitřního konfliktu.

Eden bylo jasné, že přemýšlí, jestli pro něj není příliš mladá. Byla sice v některých ohledech nezkušená, ale v jiných ne. Pravidelně chodila na rande, ale kluci jejího věku jí připadali jako nedospělí troubové, v porovnání s jejím bratrem, který nasadil vysokou lafku svou inteligencí a zvládnutím povinností, které zdědil snad až příliš brzy po svém otci.

Doma byl její táta velkou rybou v malém rybníce, lidé se stále chovali divně, když zjistili, kdo je – někdy se cítili ohrožení, někdy se stavěli do opozice. Eden se naučila nezmiňovat se o svých mužských příbuzných, dokud dotyčného nepoznala trochu lépe.

„A vy?“ zeptala se. „Jste tu na dovolené s manželkou nebo...?“

Remy se ušklíbl a jeho oči se zabořily do jejích s ještě větším zájmem.

„Žádné závazky nemám,“ ujistil ji. „Jsem tu kvůli obchodu, ale mám rodinu –“ náhle sebou trhl a podíval se na hodinky. „Vlastě právě teď mám schůzku se sestřenicí a už mám zpoždění. Budete v Paříži ještě dlouho? Můj kamarád vlastní jeden klub, a já mu slíbil, že se tam v pátek zastavím. Mám ho požádat, aby vás napsal na seznam hostů?“ Vytáhl telefon.

„To zní zajímavě. Eden a Quinn.“ Neřekla mu své příjmení, nechtěla, aby si o ní něco vyhledával. A ani ho nepožádala, aby tam zapsal i Micaha. Už tak se její bratr choval jako nějaký viktoriánský strážce cti.

„Přijedu kolem jedenácté. Buďte tam. Chci vás zase vidět.“

Mrkl na ni a Eden pak celé dny cítila podivné chvění. Vláčela Quinn po Champ-Élysées, aby sehnala ty správné šaty. Nakonec se rozhodla pro stříbrné šaty s kovovými řetízky, s ramínky spojenými za krkem a řetízkovými třásněmi, přesahujícími krátkou sukni. K nim si vybrala flitrové sandálky s vysokými podpatky a vázáním až do půlky lýtek.

Quinn zvolila minišaty bez ramínek. Vybrala si je

proto, že měly kapsy, což bylo pro praktickou Quinn typické, ale skvěle jí padly.

Když přišel pátek, Quinn si pro jednu nechala vlasy rozpuštěné, ale po cestě do klubu na ní bylo znát, že je nervózní.

„Děje se něco?“ Eden byla tak vzrušená, že stěží vydržela potichu sedět.

„Nejsem si jistá. Já –“ zaváhala Quinn. V očích se jí svářila touha se na něco vymluvit s nějakým vnitřním bojem.

Eden by se ráda dozvěděla víc, ale zahlédla zářící ceduli „Až do rána“ ve francouzštině.

„To je ono. *Jusqu'à l'aube*,“ řekla Micahovu šoferovi a ukázala před sebe.

„To je hodně dlouhá fronta,“ poznamenala Quinn.

„To znamená, že je to oblíbený klub.“

Dlouhá řada směřících se mladých lidí v šik minisukních a módních oblecích po nich vrhla zvědavý pohled, když jejich auto zastavilo u chodníku hned kousek od vchodu do klubu a Eden s Quinn vystoupily.

„Nesnášejí nás. Proč jsme si prostě nestoupily na konec fronty?“ zeptala se Quinn téměř neslyšně.

„Jsme na seznamu.“ Hlavně ať tam skutečně jsou. Eden by nerada zjistila, že se zakoukala do nějakého mizery, který se jen tak vytahuje. Remyho zájem o ni se zdál stejně okamžitý a silný, jako její zájem o něj. Jestli tu nebude, no, bude mnohem zklamanější, než byla ochotná přiznat.

Nervózně sdělila vyhazovači u dveří jejich jména a hosteska je odvedla dovnitř. Tam se pod blikajícími barevnými světly na pulzující hudbu vlnil dav návštěvníků. Hosteska je uvedla do VIP sekce, kde na pohovce ve tvaru písmene U seděl Remy.

Vážně to byl nejúžasnější chlap na světě. Vstal a usmál se. Políbil ji na obě tváře, jako by byl opravdu rád, že ji vidí. Jako by byli dávní přátelé. Nebo něco víc. Měl na sobě černé kalhoty, k nim neonově růžové

tenisky a přes černé tričko modré hedvábné sportovní sako s vyšíváním růžovým paisley vzorem.

Pokusil se představit ji a Quinn svým přátelům, ale Eden slyšela jen že jedna z dívek je ta jeho sestřenice z muzea. Mladá žena s dlouhými copy a lesklým bílým lakem na nehtech se usmála a zamávala. Nějaký pár vstal a gestem naznačil, že jdou tancovat a dva další lidé se k nim přidali, takže na pohovce teď bylo vedle Remyho místo pro Eden a Quinn.

„Šampaňské?“ sáhl Remy po jedné z otevřených lahví na stole. „Nebo rum? Něco jiného?“

Eden s Quinn si vybraly šampaňské a on jim nalil. Eden se naklonila ke kamarádce. „Tak takové to je, když jsi slavná a bohatá.“

„Ty přece jsi slavná a bohatá,“ ušklíbala se Quinn.

„Ne tolik.“ To možná Micah.

Quinn se děkovně usmála, když od Remyho přebírala svou skleničku. Počkala, dokud si Remy nedolil tu svou a neřekli si, potom ze sklenky upila.

Eden se třásla ruka, málem neudržela skleničku rovně. Na pohovce nebylo moc místa, takže byla bokem přitisknutá k Remymu a cítila každý jeho pohyb. Když se opřel dozadu a přehodil si paži přes opěradlo, bylo to ještě horší. Voněl stejně dobře jako vypadal, jako léto a koření a možná i touha, ale třeba si to jen představovala.

Jeich pohledy se střetly. Chtěla slyšet všechno, co jí chtěl říct, ale také si přála zůstat navěky takhle, topit se v těch erotických náznacích. Bylo to daleko opojnější než jakékoli bublinky.

Remy sklonil hlavu k ní a jeho rty se jí lehce otřely o ucho. „Zatančíme si?“

Přikývla a vrhla krátký pohled na Quinn. Mávla na ni, ať jdou bez ní, rty stisknuté v hořkém poznání, že je tam jen do počtu. Jeden z Remyho kamarádů se na ni s nadějí v očích podíval, ale to už zachmuřeně zabořila oči do telefonu.